

141 af 13. marts 1974 om rørledningsanlæg på dansk kontinentalsokkelområde til transport af kulbrinter og bekendtgørelse nr. 884 af 21. september 2000 om miljømæssig vurdering (VVM) af projekter til indvinding af kulbrinter og til etablering af rørledninger på dansk søterritorium og kontinentalsokkelområde. § 4, stk. 2 indeholder desuden en hjemmel til at forlange refusion af statens udgifter til sagsbehandling mv., jf. bekendtgørelse nr. 108 af 28. februar 2002 om refusion af udgifter ved myndighedernes sagsbehandling i forbindelse med kulbrinteaktiviteter mv.

Til artikel 80:

Artiklen fastsætter, at de regler, som ifølge artikel 60 gælder for kunstige øer, installationer og anlæg i den eksklusive økonomiske zone, finder tilsvarende anvendelse for kunstige øer, installationer og anlæg på kontinentalsoklen.

Til artikel 81:

Artiklen tillægger kyststaten eneret til at give tilladelse til og fastsætte regler for boringer i kontinentalsoklen uanset formålet med disse boringer. Hermed er også boringer med rent videnskabeligt formål omfattet af bestemmelsen.

Til artikel 82:

Artiklen fastsætter, at kyststater, som udnytter de ikke-levende ressourcer i kontinentalsoklen uden for 200 sømil fra basislinierne, skal betale en afgift til Den internationale Havbundsmyndighed, jf. stk. 1 og stk. 4. Et udviklingsland, som er nettoimportør af en mineralsk ressource, der produceres fra dets kontinentalsokkel, er dog fritaget for at betale denne afgift, jf. stk. 3.

Afgiften beregnes i medfør af stk. 2 separat for hvert udvindingssted på basis af den samlede produktion efter de første fem års produktion det pågældende sted med fradrag for benyttelse af ressourcer, der anvendes ved udnyttelsesaktiviteterne. Produktionen er afgiftsfri de første fem år. Afgiften andrager herefter 1% i det sjette år efter produktionsstarten og stiger med 1% om året indtil det tolvte år, hvor afgiften andrager 7%. For de efterfølgende år fastsættes afgiften fortsat til 7%. Afgiften kan i medfør af stk. 1 afregnes enten ved betaling af et pengebeløb eller ved levering af en del af produktionen.

Den internationale Havbundsmyndighed skal i medfør af stk. 4 fordele de modtagne betalinger eller bidrag til de deltagende stater efter retfærdige fordelingskriterier under hensyn til udviklingslandenes særlige interesser og behov. Disse kriterier svarer til

de kriterier, hvorefter Myndigheden fordeler et eventuelt udbytte af produktion i havbunden og dens undergrund uden for grænserne for national jurisdiktion, jf. artikel 173.

Til artikel 83:

Artiklen regulerer afgrænsningen af kontinentalsoklen mellem stater med kyster, der ligger over for eller grænser op til hinanden og modsvarer artikel 74 om afgrænsning af den eksklusive økonomiske zone. Afgrænsningen af kyststaternes kontinentalsokkel i forhold til den del af havbunden og dens undergrund, der ligger uden for national jurisdiktion, er reguleret i artikel 76.

I modsætning til den ved Sokkelkonventionen af 1958 beskrevne metode, der tager udgangspunkt i en midtlinie, som justeres under hensyn til »særlige omstændigheder«, skal afgrænsningen i medfør af art 83, stk. 1 »med henblik på at opnå en rimelig løsning ske ved aftale på grundlag af folkeretten, som anført i artikel 38 i statutten for Den Internationale Domstol.«

Bestemmelsen indebærer, at afgrænsningen skal ske på basis af gældende folkeret, jf. en række afgørelser i afgrænsningssager ved Den Internationale Domstol (ICJ). Udviklingen i ICJ's praksis synes i de senere år at tegne en mere forudseelig og konsekvent linie, som senest kom til udtryk i afgrænsningssagen Qatar/Bahrain (2001), hvor Domstolen tog udgangspunkt i en foreløbig midtlinie og derefter konstaterede, at omstændighederne tilsagde en justering af linien for at opnå en rimelig løsning. At det er denne linie, der er gældende, blev yderligere fastslået i Den internationale Domstols præsidents redegørelse i oktober 2001 på FN's generalforsamling i forbindelse med præsentationen af ICJ's rapport 2000/01. På grundlag af en gennemgang af Domstolens retspraksis konkluderede han, at ICJ i alle fremtidige afgrænsningssager først må fastlægge en foreløbig midtlinie og derefter tage stilling til, hvorvidt der er særlige eller relevante omstændigheder, der kræver en justering af midtlinien for at opnå rimelige resultater. Dette må følgelig gælde, hvad enten der er tale om afgrænsning af territorialfarvand, fiskerizoner, EEZ eller sokkelområder, og må forstås således, at uanset om man tager udgangspunkt i sædvaneretlige regler, i Sokkelkonventionens eller i Havretskonventionens afgrænsningsbestemmelser, vil samme fremgangsmåde skulle følges.

Som anført i bemærkningerne til artikel 74 betegner Konventionen derfor næppe nogen ændring i forhold til gældende international retspraksis. Afgrænsningssager må imidlertid fremdeles forventes at blive gen-